

מתשיכים

להכריע את הכל!

הגיליון של חיילי גן ישראל חדרה • גיליון מס' 1 (8) • טבת תשפ"ב

12

מיילה
של מפקדים

10

**טביעות
אצבע**
סיפור מתח בהמשכים

7

מהגיגיו של
חייל

מכתב מהמפקדה

אליכם חיילי גן ישראל חדרה היקרים!

אנחנו רוצים לשתף אתכם במשהו שעבר עלינו יחסית מזמן, בתחילת 'זמן אלול' בישיבה. הגענו עם הרבה אנרגיות מבין הזמנים (כמובן בזכות הקעמפ המטורף שלנו), הגענו עם ציפיות

שהשנה אנחנו הולכים להיות ה'למדנים' של הישיבה, ה'עויבים' של הישיבה,

ובאמת זמן אלול התחיל כמו שדמיינו, למדנו כל יום כמו שצריך, שמרנו על הזמנים, אבל אחרי שבועיים פתאום... אתם יודעים, לקום כל בוקר מוקדם זה לא תמיד כל כך נחמד וללמוד שעות ארוכות, לא תמיד היצר הרע מאפשר לזה לקרות בקלות... אבל אחרי מחשבה הבנו יחד שלעשות מה שדורשים ממך כשזה קל ונח זה לא חוכמה.. חייל שמחליט באמצע מלחמה 'אין לי כח עכשיו, אני אחזור הביתה', יכול לסכן את חייהם של כל החיילים! דווקא מתי שקשה זה הזמן הכי קריטי ודווקא בו צריך להתאמץ בכל הכח!

בעזרת ה' שנצליח לקחת את כל האנרגיות והחיות שקבלנו בקעמפ ולהמשיך אותם בכל השנה בלימוד התורה, בקיום המצוות ובתפילה בכוונה ולא רק מתי שזה קל ונח אלא גם כשקשה...

כי אנחנו יותר מכולם, חדורים במטרה.

המערכת

תוכן העניינים

יוצא לאור ע"י
מערכת 'גן ישראל' חדרה
❖
יו"ר המערכת: יהונתן פישר
מנהל: מענדי סוליש
עורכים: חיים אדרעי, יבון טובי
משתתפים: חיים אדרעי, יוסי פרוס,
יבון טובי, יוסי ספרנוביץ, שמוליק כהן
עיצוב: שמואל רבינוביץ
צילום תמונות: זלמן רעגן

2. מכתב מהמפקדה
3. דבר הרמטכ"ל
4. מזלנו גובר
4. חדשות גן ישראל
5. הפנטטונים
6. אלף בית של קעמפ
7. מהגיו של חייל
8. מיומנו של מפקד
9. 5 דברים שלא ידעתם על...
9. תמונה וסיפורה
10. טביעת אצבע
11. סודות מהקלסר השחור
12. מילה של מפקדים
14. סיפור חסידי
15. קעמפ אקשן

דבר ההרמטכ"ל

נקודה משיחת קודש

לחיות עם הזמן:

ישנם כמה צומות שנפרסים על פני כל השנה: צום גדליה, עשרה בטבת, תשעה באב ועוד. מסתבר שצום עשרה בטבת הוא אבי אבות הצומות, ולמה?

ביום עשרה בטבת לפני למעלה מ-2500 שנה, הגיע נבוכדנאצר מלך בבל עם צבא ענק והטיל מצור על ירושלים במשך למעלה משנתיים. הרעב היה קשה מאוד וביום שבעה עשר בתמוז נפרצו חומות העיר, ולאחר שלושה שבועות ביום תשעה באב נחרב בית המקדש. לאחר תקופה נהרג גדליה בן אחיקם מנהיג שארית הפליטה ולכן אנו צמים בג' בתשרי. עד היום אנו נמצאים בגלות ששורשה הוא בעשרה בטבת. עכשיו מובן מדוע למרות שצום עשרה בטבת לא יכול לחול בשבת הוא אינו נדחה אם יקבע בשבת.

חז"ל אומרים שהקב"ה מקדים רפואה למכה, אבל עשרה בטבת הוא תחילת המכה, איפה ביום הזה אנחנו רואים רפואה?

הגלות האחרונה הגיעה כאשר בית המקדש חרב וזה בגלל עוון שנאת חינם. יוצא מכך שהמכה היא שנאת חינם והרפואה היא אהבת חינם, אבל איפה הרפואה בתוך המכה הזו? כאשר כמה אנשים נמצאים בצרה משותפת, הצרה מלכדת אותם ובפרט שהם סגורים במקום אחד, כולנו יודעים שבשעת מלחמה כל המחלוקות זזות הצידה וכולם גרתמים להצלחת המערכה ביחד.

כאשר נסגרו חומותיה של ירושלים נכפו בני ישראל להיות 'אחים לצרה', זוהי הרפואה שעשה ה' ביום עשרה בטבת. בתוך החורבן שקשור לשנאת חינם נעשה מצור שמביא לאהבת חינם.

אבל אנחנו לא צריכים מצור כדי להיות מאוחדים, נשים לב לכל יהודי באשר הוא גם בימים כתיקונם שיש שלום, ואחדות זו תביא בוודאי את ביאת גואל צדק אכ"ר.

(מעובד עפ"י ליקוטי שיחות חלק כ"ה)

מזלנו זוכר

צוות:

המפקד המסור חיים אדרעי - י' טבת
המפקד המסור יוסי ספרנוביץ' - כ"ו טבת
המפקד המסור מענדי אלפרוביץ' - כ"ט טבת

חיילים:

סיירת 771:
החייל לוי בקרמן - ה' טבת
סיירת 775:
החייל יצחק חג'ג' - ח' טבת

חבשות גן ישראל

חמישה חודשים עברו מאז הקעמפ הבלתי נשכח. חמישה חודשים בהם חזרנו ללימודים, עברנו את חגי תשרי ואפילו את חנוכה. גם תאריכים חסידיים היו לא מעט. ובוודאי אנו כחיילים בצבא הגדול של הרבי חיים ברוח החסידית של הקעמפ ופועלים להפוך את העולם לטובה בכל מקום שאנו נמצאים בו. בואו נזכר קצת בעבר, נדבר על ההווה ובחשוף את העתיד.

***

◆ בחנוכה האחרון בפגשנו, חיילי צבאות ה', בכינוס חנוכה מרשים שטרם נראה כמוהו. על הבמה עלה המנחה הרב ישי אלגזי, שיחד עם הילדים הכריז את 12 הפסוקים ודיבר בכשרון רב על ימי החנוכה, ומיד אח"כ הזמין את הרב יוחנן בוטמן השליח הראשי לעיר חדרה, לאמירת דברי ברכה והדלקת החנוכיה. על החלק המוזיקלי של האירוע הופקדו, הזמר בתנאל ישראל ואמן הקלידים יוסף יצחק זולדן שהקפיצו את הקהל עם מחרוזת שירי חנוכה. הרב קלונימוס קופצ'יק כובד באמירת הפרק של הרבי. ואז נכנס אל הבמה השחקן מיכאל וייגל לקטע אומנותי שסחף והצחיק את כל הקהל. לקראת הסיום, שרון הקוסם ריתק את הקהל במופע קסמים ולהטוטים מרהיב. מי שהיה שם בוודאי זוכר את החוויה המיוחדת הזו ושמח לקבץ את האירוע עם סופגניה וטרופית ולהמשיך את אור החנוכה בעיר.

◆ אגלה לכם בסוד שהעיתון המיוחד שאתם מחזיקים כרגע הוא עבודה של למעלה מחודשיים! צוות רחב עמל קשה להגיע לתוצאה מושלמת כפי שאתם רואים. וזה לא רק העיתון, זה התמונה הקבוצתית שקבלתם שתזכיר לכם תמיד את הימים בקעמפ. בע"ה במהלך השנה יצאו עוד עלונים ואלו יכניסו אתכם לאווירת הקעמפ, אל המסדרים והתוכניות, לטיולים וההצגות. כי גן ישראל חדרה הוא לא רק שבועיים בשנה, גן ישראל חדרה זה כל השנה.

◆ ובעתיד אתם שואלים?... בואו נאמר שההפתעות שמצפות לכם השנה אפילו הטובים שבכם לא יוכלו לנחש. הצוות עובד ימים ולילות ליצור לכם תוכניות איכותיות ומרתקות שלא ישאירו אתכם אדישים לעומתם. לכם רק גוטר לחכות בסבלנות כי היא תשתלם לכם...

הפנטונים

המרכזים בפעולה

מה שלומכם חיילי גן ישראל חדרה הא-ל-ו-פ-י-ם!

וואו! מי היה מאמין שהקעמפ יגמר. אבל האם אנחנו נפגש כל כך מהר?! תראו, הקעמפ אומנם עבר, אבל אנחנו עדיין חיים אותו מדי יום ביומו, אין יום שבו אנו לא מתחילים בהתעמלות בוקר כמו במסדר, התפילות לא פחות בחיות מהקעמפ וכן גם ה... איך לומר... השטורעם של הקעמפ שלנו המרכזים... כן, גם זה לא פסק לרגע.

לפעמיים אנחנו יושבים מול התמונות ובזכרים בקיטגיות שאספנו יחד, בביצת הזהב שעוד טמונה לה אי שם, פעילות השטח ביום שישי, המערכונים, ההצגות, המסדרים, התפילות, הטיולים ועוד מלא מלא דברים ואנחנו יושבים ומתגעגעים.

אנחנו בטוחים שגם אתם מתגעגעים והקעמפ נמצא עמוק בלב שלכם, בוודאי כבר סיפרתם לחברים על המפקדים המסורים שלכם, על התוכניות, הטיולים וכמובן המרכזים... זה כי אתם שייכים לקעמפ ואתם חלק מהקעמפ, וזו לא בדיחה, בסופו של דבר אתם אלו שעושים את הקעמפ.

אנחנו רוצים לשתף אתכם קצת במאחורי הקלעים של הקעמפ, בכל עיתון נספר על תוכנית אחת שהייתה ובגלה לכם קצת מה עמד מאחוריה, החודש נדבר על 'ההצגת צוות': ההצגת צוות תוכננה ונכתבה חודשים קודם הקעמפ, כותבי ומפיקי ההצגה הם הגנרל פיני גולדברג והמרכז אבריימי שיינר. ההצגה שתוכננה בהתחלה כבר הייתה ערוכה ומוכנה והשם שלה היה 'סיבוב מסוכן', הכל כבר היה ערוך ומוכן עד שאסיפה סודית (...) החליפה את הרעיון להצגה שראיתם.

מכיוון שהתסריט הראשון להצגה בוטל היו צריכים שוב צמד הכותבים המוכשרים לכתוב את ההצגה, רק שהפעם הזמן פחות שיחק לטובתם, הקעמפ כבר התחיל ועל השולחן נחו עוד ועוד משימות והתסריט נכתב בהפסקות ובזמנים פנויים (שלא ממש היו), אבריימי ופיני ישבו שעות על המחשב וכתבו הצגה חדשה וממש יומיים לפני שהיא התקיימה החלו החזרות. נספר לכם עוד סקופ קטן, בתכנון המקורי היה אמור להיות סרט שיוקרן בסוף ההצגה והוא יהיה הסיום שלה אך בגלל האור לא היה ניתן להקרין את הסרט והקטע הסופי שבהצגה היה מאולתר ברגע אחד, אף אחד לא תכנן אותו קודם.

ל לעבעדיקער ישראל, הנושא של הקעמפ

מ מענדי סוליש מנהל, שופט וצלם

נ נפש בריאה בגוף בריא, משחק כסאות נחשב?

ס סרט מפקדים, אם כולכם נכשלתם אז מה אתם עושים בקעמפ?

ע עמוד ישר! זה מסדר פה

פ פנטטוניה... עיירה רחוקה אי שם, מי יודע אולי שם נמצאת ביצת הזהב.

צ צוות טכני תמיד בפעולה, או שלא...

ק קולו של אביו בתוך תוכו מהדהד, 1-2-3 ישראליק שלי...

ר רובי והסיפורים

ש שוואפס אלי מה זה?

ת תורתו. הפלוגה שניצחה במקום השני...

א אליצפצף, חיית המחמד של המרכז חיים שוורץ

ב ביצת הזהב, המרכז אבריימי איפה אתה מחביא אותה?

ג גן ישראל בחדרה מובילים... זה לא רק המילים של ההמנון

ד דער סיידער וועט זיין אזוי, אחת המריחות בקעמפ

ה הורדוס, האיש והפומפה

ו וילון נפתח נסגר נפתח בהצגה של פלוגת תפילה, אולי די!?

ז זלמן, צלמן הצלם התותח שלנו.

ח חגי, הכינוי של המרכז אבריימי.

ט טן, אחד המרכזים, מי יודע מי?

י יוסי סטאריק השם של הגנרל (אל תגלו...)

כ כחולים, הקרוקסים של הגנרל פיני גולדברג (מידע חסוי)

מהגיגיו של הרבי

אומר לכם את האמת, אני מתגעגע להרבה דברים בקעמפ. לטיולים, למסדרים, לפעילויות ולחברים. אבל יותר מכל אני מתגעגע לדבר אחד מיוחד במינו, המפגש!

כן, אותו הזמן בו יושבת כל הסיירת עם המפקדים, חוברות 'א לעבעדיקער ישראל' פתוחות גודפות ריח דפוס טרי והאווירה הזו והתוכן החסידי משתלבים כל כך טוב, קשה לפעמים לסגור את החוברת ולרוץ לתוכנית אחרת. חומר הלימודים חדר היטב בי ובחברי החיילים לסיירת ואנו חיים אותו מדי יום ביומו. אני זוכר את המפגש הראשון, התביישנו קצת מהמפקדים ומהחיילים החדשים אבל תוך כמה דקות שקענו בחוברת ושכחנו מהבושה, קראנו יחד על הביקור הראשון של הרבי במחנה הקיץ גן ישראל, זה היה ביום ראשון, ט"ו תמוז, ה'תש"כ.

כבר כמה ימים קודם ניקו החיילים את השטח והתכוננו לבואו של הרבי, בלילה שקודם הביקור העיניים התקשו להיעצם מרוב התרגשות, לא כל יום מתפנה הרבי מעיסוקיו ויוצא לפגוש אותנו החיילים, חיילי צבאות ה'. אחרי מעשה, התברר לנו שזו הפעם השלישית והאחרונה שבה יצא הרבי מהעיר ניו יורק אחרי קבלת הנשיאות, וגם שתי הנסיעות הקודמות היו לגן ישראל.

במהלך הנסיעה ביקש הרבי שיעצרו את הרכב בצד הדרך, הרבי יצא, נטל את ידיו הקדושות, אמר את 'תפילת הדרך' מתוך הסידור ואח"כ המשיך בנסיעה.

דקות לפני בואו של הרבי חולק לכל חייל וחייל כיפה חדשה, שלטים מאירי עיניים ניתלו בשטח הקעמפ ועליהם נכתב: "זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו", "ברוך הבא - לאדונינו מורינו ורבינו", "ברוכים הבאים לגן ישראל - על שם רבי ישראל בעל שם טוב".

ממש כמו אצלינו נעמדו כל החיילים והצוות למסדר, שורות ישרות והמפקדים מאחור, בשעה ארבע אחר הצהריים רכב בצבע בז' נכנס לשטח הקעמפ, כל מאות החיילים פרצו בשירת 'פרצת' סוחפת יחד עם הצוות, הרבי יוצא מהרכב מעודד בידיו ומלהיב את השירה.

בסיום השירה ביקש הרבי מהצוות לערוך לו סיור במתחם הקעמפ, החדרים היו מסודרים להפליא והסבו קורת רוח רבה לרבי. הרבי הורא להתקין ברזים לנטילת ידיים בחדרים וכן לשים מזוזות בכמה חדרים שהיה בהם חסר. לאחר הסיור בחדרים עבר הרבי לסיור בשטח הקעמפ, בשטח הורא הרבי להוסיף מתקנים למשחק, לדאוג שבשעת השחיה בבריכה יהיה מציל, וכן להתקין עירוב בכדי שיהיה אפשרות לטלטל בשבת.

בסיום הסיור בשטח עבר הרבי גם בקיוסק, ואף בחדר האוכל ואז פנה אל בית הכנסת להתחיל בהתוועדות. הרבי נטל את ידיו לסעודה וכל החיילים נכנסו לאולם הערוך להתוועדות, הרבי בקש שיחלקו סודה לחיילים כדי שיאמרו לחיים וכולם החלו לנגן את הניגון "ווי וואנט משיח נאו". הרבי התוועד שעה ארוכה בה דיבר הרבי לילדים בשפתם ובתוכן המתאים להם.

כמה משמח לראות שאנחנו חשובים לרבי, שהרבי מקדיש מזמנו הפרטי לבקר את חיילי הקעמפ, לסייר, להתוועד ולרומם אותנו. גם אנחנו חיילי צבאות ה' חיילים בגן ישראל חדרה נעשה נחת רוח לרבי, נלמד בחיות ובשמחה, נתנהג בכבוד זה לזה, ניקח את הכוחות שקיבלנו מהקעמפ לכל השנה ונרצז בוודאי את התגלותו של נשיא הדור - הרבי בביאת משיח צדקנו בקרוב!

מיומנוּת

Se אפקד

טרררר... השעון מעורר צלצל ללא הפסקה, לא הייתה לי ברירה וקמתי. השעה הייתה 6:50 עוד עשר דקות מתחיל סדר חסידות בוקר.

מיד קמתי, התארגנתי בזריזות והגעתי לזאל מתנשף כשבידי האחת קפה ועוגיות ובידי השניה ספר לימוד. השעה הייתה 7:00 בדיוק, הגעתי בזמן ולא נותר לי אלא לשבת וללמוד.

היה זה יום קיץ שגרתי בישיבתנו. המילה קעמפ לא הוזכרה ולו במילה אחת, הכל התנהל כסדרו, ב'סידר' בצהריים באותו יום הרגשתי דפיקה על הגב, סובבתי את ראשי וראיתי מולי את המרכז חיים שוורץ כשבידו סוג של קלסר כחול. "תגיד איפה אתה בקיץ?" שאל וכלי לחכות לתשובה אמר: "אתה רוצה לבוא לקעמפ בחדרה?". "בקיץ? לאיפה?? לקעמפ?? באיזה עיר אמרת? חדרה?? פעם ראשונה שאני שומע שיש כזאת עיר... אתה יודע מה? אני אחשוב על זה", אמרתי. "תענה לי תשובה מהר, השנה אני רוצה את המפקדים הטובים ביותר". כשהלך, חזרתי לגמרא ותוך זמן קצר שקעתי עמוק עמוק בתוך הסוגיא. לאחר חמש דקות הפסקתי, המחשבות לא נתנו לי מנוחה, חשבתי לעצמי האם שווה לי ללכת לקעמפ? אני אהנה שם? אני בכלל מתאים להיות מפקד?? המחשבות האלה ליוו אותי כל משך היום עד שבארוחת ערב שאל אותי אחד הבחורים: "תגיד, איפה אתה בקיץ?" הסתכלתי עליו והבנתי שגם לו הציעו את אותה הצעה. "מה אתה אומר, שווה לבוא?" "ברור, מה השאלה בכלל?" היה נראה שהוא מתפלא על עצם הספק בכלל. "תבוא, נהנה אל תדאג יהיה כיף אני אומר לך!!!"
לאט לאט עוד בחור ועוד בחור הצטרפו, והתגבשה לה קבוצה שכל עיסוקה בחודשים הבאים היה במילה אחת - "חדרה". לא עצמנו עין, עבדנו להצלחת הקעמפ יומם וליל (כמובן בלי לפגוע בסדרי הישיבה). הימים עברו מהר וכבר כמעט סיימנו הכל, סרט למפקדים כבר היה ערוך ומוכן דפי ההצגות השונות כבר הוקלדו. חיכנו לדבר אחד - שהקעמפ יתחיל. שבוע לקעמפ, דפי ההצגות היתה בשיאה, הדיבורים על הקעמפ גברו ככל שהיינו קרובים אליו. תחילת היום עבר רגיל בלי שום סימן למה שיקרה היום, לא היה ניתן להבחין הכל היה רגיל עד 'סידר' חסידות ערב, כבר בתחילתו שמעתי שמועות... אבל מיד דחיתי אותם, אמרתי לעצמי זה לא יכול להיות!!! פשוט לא!!! זה סתם שמועות ניסיתי לנחם את עצמי... אבל לאחר תפילת ערבית שראיתי את המודעה הבנתי שמשוהו קרה. וכך נאמר בהודעה: 'כל צוות גן ישראל חדרה מוזמן לאסיפה דחופה שתתקיים היום בשעה 22:00 בדיוק. האסיפה תתקיים...' לא האמנתי, מה כבר יכול להיות ש... לא טוב, דחיתי. זה לא יכול להיות, הרי הם לא יכולים לעשות לנו דבר כזה, אז מה קרה? שום דבר.. סתם אסיפה חשבת, ולא באמת האמנתי לעצמי. בליבי דאגתי שמשוהו לא טוב קרה. הסתכלתי על השעון, השעה הייתה 21:58 רצתי מיד לאסיפה עם הרבה חששות...

שקט מתוח מאוד שרר בכיתה, הנוכחים ישבו בדממה וחיכו למוצא פיו של מנהל הקעמפ, "הייתם מעולים" פתח המנהל את דבריו. באמת יוצא מן הכלל עבדנו בחודשים האחרונים, כמעט ללא הפסקה והקמנו קעמפ לתפארת.

לאחר נתיבת השבחים וסיכום החודשים האחרונים הנמיך את קולו ואמר: "ניסנו את כל האפשרויות, הכל כבר היה סגור אבל ברגע האחרון זה לא התאים. ניסינו מקומות אחרים ולא הצלחנו ובצער רב אני נאלץ לבשר לכם שהשנה לא יהיה קעמפ בחדרה. את ההרגשה שהרגשתי באותו רגע לא ניתן לתאר בכלל..."

המשך יבוא...

דברים שלא ידעתם על...

שמוליק כהן - סיירת 772 (קצין פלוגת 'תורתו')

5

1. שתה בין 15 ל- 20 כוסות מים ביום בקעמפ.
2. הכין את גאומיו כקצין דקה לפני שנאם אותם.
3. לומד בישיבה עם המזכיר ינון טובי חברותא בגמרא.
4. אמריקאי 6 דורות.
5. בקיא בניגוני חב"ד, ניחוח"ת.

תמונה וסיפורה

המנהל והשופט
מעבדי סוליש מתמרן
בין שתי העבודות,
חצי אחד של הקלסר
עם פרטים על
הקעמפ וחצי שני עם
הניקוד על המלחמה.
נחשו באיזה צד הוא
עכשיו...

טביעת אצבע

פרק ראשון

שטח אדמה גדול ולא שגרתי נחסם לעוברים ושבים, הקרקע במושב אחיסמך היתה בממדים שכל איש נדל"ן היה שמח להקים עליו שכונה את צורת הבנייה שעליו הייתה אחרת לחלוטין.

בנייני ארבע קומות ארוכים וצרים החלו נבנים, שלושה במספר שבמרכזם בניין מרכזי בעל 10 קומות מחולק היטב, חדרי המדרגות היו עצומים ובעלי מרחב מעורר השתאות האולם המרכזי היה בקומה השלישית והיה המיוחד ביותר, ריצפת קרמיקה לבנה בוהקת, חיפויי שיש בצבעי קרם, נברשות קריסטלים מרהיבות על תקרת גבס מעוצבת ברוב חן.

חצר המבנים היתה ענקית בגודלה ומטופחת לאין שיעור, מחסנים בנוסח אסמים גדולים עמדו בשני צידי החצר והיו גדולים במשחקי חצר מהמובילים בשוק, כל הקמפוס היה כאחזה מפוארת, מזרקות מים עיטרו את רוב חלקי החצר וגם בתוך המבנים, שולחנות עץ מלא וכסאות מרופדים, המיטות בחדרי הבניינים היו מהטובות בשוק ועליהם פרוסים המצעים ממיטב החברות.

גדר הקמפוס הייתה מעט שונה, חומת אבנים עצומה המסתירה את כל שטח הקמפוס לאגפיו, שער ברזל כסוף עמד בכניסה אטום וחסין ירי, מצלמות החלו להראות באופן מעורר חשד, בכל מהלך שעות היום נכנסו עוד ועוד משאיות ופרקו סחורה, הסמל שעליהם העיד על אופי וטיב הסחורה, והסמלים לא אכזבו.

מפה לאוזן התגלגלה שמועה, מוסד חדש ואיכותי לילדי 'היילי האון' בישראל מקום מתאים למפונקים קטנים אשר זקוקים לכל מכל כל בצורה והדרך הכי טובה שיש ואכן המקום לא אכזב.

עשרות שליחים פרטיים נודפי ריח בושם חזק ותספורת מוקפדת התדפקו על דלתותיהם של בעלי הממון במטרה לשכנעם לשלוח את ילדי התפונקים ללמוד במחיצת חברים כמוהם ובתנאים המתאימים ביותר.

מלון הילטון שבשדרה החמישית במנהטן היה רגיל לקבל אורחים רמי מעלה וכסף, לימוזינות יוקרתיות לצד רכבי יוקרה מהשורה הראשונה היו חלק מהבונף הייחודי השמור למלון מסוג זה, אך את המחזה שנראה באותו בוקר התקשה אי אילו מהעובדים אף מהוותיקים ביותר להכיל...

צלילי הכינור התגלגלו להם בשבילי הישוב השקט שבצפון הארץ. יאיר, נער בלונדיני ומנומש ישב שם מנגן מתוככי הנפש את אחת מהקלאסיקות האהובות עליו, העיניים עצומות הרוח מעיפה את הבלורית הקטנה הטבע כאילו נשבה אחרי הנגינה.

ישוב אלון, הכריז השלט בכניסה. מרבית מתושבי הישוב העדיפו לבלות את אחר הצהריים בביתם יחד עם המשפחה לאחר יום עבודה ארוך ומתיש בשדות, אך הוא יום יום באותה שעה היה צועד עם גרתיק העור המיושן אל אותה פינה חבויה ונסתרת מקום שקט לסדר את המחשבות, והוא יושב ומנגן.

כשהתחיל להחשיך היה חוזר אל ביתו ששכן באזור די מרכזי בישוב הקטן. אביו היה ראש המועצה המקומית וראש מאפיה מוכר לתושבי האזור. אל טירתו העצומה איש אינו היה מעז להתקרב ללא אישור או הזמנה מוקדמת, ולמרות אופיו הגס והרודני של אביו היה יאיר ילד מופנם, רגשני, בעל סומק נדיר בלחיו ושלוות נפש עצומה. לא אחת הציעה אימו לרכוש לו גרתיק חדש ויפה לכיבורו אך הוא סירב, הנרתיק המאובק תמיד הזכיר לו את הפינה החמה בשביל הכניסה לישוב וגם כאשר היה נאלץ להעדר מהנגינה בשעת אה"צ היה מלטף את גרתיקו האהוב ובכנס לאותה שלווח ורוגע שהיה מקבל ב'חממה'. 'חממה', כך הוא כינה את אותה גומחה שקטה מלאה בעצי פרא שגדלו בסמוך.

ההתנהגות השונה של יאיר הייתה זוכה לגערות רבות ואף ביזוים רבים מצד אביו ואחיו, הוא היה מכונה בשם 'הפודל', כלבלב קטן ולא מזיק. אביו שלא שש על אופיו הצנוע של בנו היה מתבייש בו ואחיו אף יותר הם היו נוהגים להתעלל בו ממושכות להשפילו ולהתנהג אליו כאחד מהמשרתים הרבים שנפקדו על הווילה.

יאיר לאומתם היה שותק מבליג כאילו כלום, מה שהיה מעלה את חמתם של משפחתו יותר וגורם לו לסבל נפשי עז, לא פעם ניסה אביו לקחת אותו לשיחת מוסר בה נזף בו על ביזוי המשפחה על חוסר בהגנה עצמית וכנהנה רבות.

יאיר הבליג עד לאותו יום בוא הגיע לישוב דורון.

אתם מוכנים להציץ
בתוך היומן האישי של
הגנרל? הקלסר השחור...
מסע קצר:

באותו בוקר קמתי עם הרגשה קצת מוזרה, כאילו הראש שלי כואב, כאילו כל העולם מסתובב סביבי במהירות מסחררת. אבל מי מתייחס לתחושות שכאלה ביום הראשון שלו בקעמפ ועוד בתור גנרל! הרי על זה חלמתי כל השנים בתור ילד.

איך שהזמן טס! אני כולי שקוע בהרהורים ולא שמתני לב לזמן שעובר. זינקתי מהמיטה והתחלתי להתלבש. חולצה שחורה עם משרוקית תואמת כבר חיכו לידי המיטה. יצאתי מחדרי, הלכתי לכיוון התחנה ועליתי לאוטובוס שנוסע לקעמפ. בזמן הנסיעה התחלתי גם להשתעל, האוטובוס היה מלא בזקנים שפזלו אליי לראות האם המסכה שלי נמצאת על האף והפה. למזלי היה הייתה שם. איש מבוגר עם שיער שיבה לבן שישב במושב שלפני הסתכל עליי בפנים עצבניות, רציתי להגיד לו "היי אני בכלל הגנרל פה מבין שנינו, אף אחד לא יגיד לי מה לעשות", אבל כמובן שלא אמרתי לו את זה. אתם יודעים.. כבוד למבוגרים.

בדרך ירדתי לידי כמה חנויות כדי לקנות את הקלסר השחור המוכר לכם (כמובן שחיכיתי לרגע האחרון לקנות אותו..). נכנסתי לאחת החנויות ולאחר ששאלתי, התברר שהוא לא מוכר קלסרים. "מה בסך הכל בקשתי?" חשבתי לעצמי, "אני צריך בסך הכל קלסר שחור אחד פשוט, נו... אתה יודע למה אני מתכוון, כזה שיש לגנרלים בקעמפים. אתה מבין למה אני מתכוון?". אבל המוכר לא הבין מה אני רוצה אמנו. "אני חייב את הקלסר הזה! תנסה לדמיין איך זה יראה שכל החיילים משקשקים ומחכים שהגנרל ה'מפחיד' יבס, ואז מגיע איזה אחד שמנסה להיות מפחיד אבל אין לו קלסר שחור ביד! זה כמו שלגנרל לא יהיה משרוקית". ולסיום שוב השתעלתי. המוכר המסכן לא הבין מאיפה 'נפלתי' עליו, "אם אתה מחפש קלסר שחור" הוא אמר, "עדיף שתלך לחנות של שאול, כי בחנות פרחים שלי לא תמצא את הקלסר שלך". "פרחים???" אבל כשהסתכלתי סביבי הבנתי שאני מוקף בעציצים ואדניות, אז התנצלתי וברחתי בריצה מהחנות תוך כדי שאני שובר עציץ קקטוס גדול. "חבל שזה נשבר", חשבתי לעצמי. "אני מאוד אוהב קקטוסים".

אבל מה מסתבר? שגם בחנות של שאול אין קלסר שחור, אבל למזלי היה להם בצבע וורוד, אבל חוש היצירתיות שלי נכנס לפעולה וצבעתי את הקלסר עם טוש שחור עד שהוא קיבל את הצבע המתאים. (אגב אם אתם מגיעים לחנות הפרחים ההיא, תעדכנו את המוכר שאין בחנות של שאול קלסר שחור, אני מעדיף לא לחזור לשם).

כשהגעתי לקעמפ עם הקלסר הצבוע בידי פגשתי את חברי שניאור. ספרתי לו שקמתי בבוקר עם כאבי ראש, סחרחורות ושיעולים. הוא הציע לי לעשות בדיקת קורונה, אבל מיד מיהרתי ללכת לכיוון הגנרליה, החדר שחלמתי עליו במשך שנים, תמיד דמיינתי אותו כמו משרד השיעולים שלי שוב חזר) אבל מיד שמסתובב, לכן כשבכנסתי לחדר קיבלתי סחרחורת (מהחדר, לא קשור לקורונה). הגנרליה הייתה יחסית ממוזג עם שלחן וכיסא שחור שמסתובב, אבל אני רק יכול לומר לכם שמצאתי שם איזה עכבר או שתיים, ושללא חוצפה מסודרת, ולא אפרט לכם מה בדיוק ראיתי מול העיניים, אבל אני רק יכול לומר לכם שמצאתי שם איזה עכבר או שתיים, ושללא חוצפה חשבו לעצמם שהם הגנרלים פה בקעמפ.

ברחתי משם כל עוד נפשי בי, יש לי חשבון לא סגור עם עכברים עוד מאז כיתה ב'. אבל על זה אספר לכם בהזדמנות אחרת.

את המשך היום אני קצת פחות זוכר, אבל אני זוכר שבכניסת גנרלים השרוכים שלי היו פתוחים ופחדתי להחליק, כמה צעקות משמעת על חיילים שעשו קצת בלגן והתחצפו לגנרל בכך שהם צועקים משפטים שאין עליהם ממש מענה, כמו לדוגמא: "אפשר להיות בסיירת גנרלים?" או "מה יש בגנרליה?" ועוד.. זה פשוט לא נגמר.

בסוף היום לאחר ששניאור שיכנע אותי, הלכתי לקופת חולים כדי לעשות בדיקת קורונה בשבית (אחרי שיומיים לפני הקעמפ כבר עשיתי בדיקת קורונה). למחרת קיבלתי שיחת טלפון מנציג נחמד של משרד הבריאות: "הייתה בעיה בבדיקה שלך מאתמול, תצטרך לעשות היום בדיקה חוזרת". אומר הנציג ה'נחמד', מיד אחרי שהוא סיים להגיד לי את זה, עוד לפני שהספקתי להגיב השיחה כבר התנתקה.

אווווווו. ממש מרגיז.

סודות מהקלסר השחור

מינלה

של מפקדים

לחברי סירת 771 היקרים!

הייתם פשוט מיוחדים, השתתפתם בפעילויות, למדתם תמיד מתוך חיות, חשק והתמדה, במסדרים ובתפילות תמיד הייתם מקום ראשון!

אנחנו רוצים לאחל לכם שתעלו מחיל אל חיל בכל הענינים, תקחו את כל מה שקיבלתם בקעמפ הלאה לתלמוד תורה, לבית ולכל מקום שבו תצעדו. ובעז"ה שנזכה עוד היום להתראות עם הרבי נשיא דורנו בבית המקדש.

מענדי יוסי המפקדים

לחיילי סירת 772 המנצחים!

אנחנו רוצים להגיד לכם שהייתם סירת מדהימה!! (לא פלא שניצחנו בתחרות הסיירות..)

נכון שהיו קשיים שכמובן לא נכתוב אותם... (חם, קר, קוצים בדשא, אדמה בוצית, מטר אבנים מהשמים, נדנדה שמכילה בקושי "רק" שבע וחצי חיילים). אבל כחיילי הרבי לא נרתענו כלל וכלל (וכלשון ההמנון "אני לא נרתע כלל וכלל") התגברנו על הקשיים, ובעז"ה אנו נמשיך בשיא התוקף ונתגבר על הקושי הכי גדול - הגלות המרה שבה אנו שרויים, והכח לזה מקבלים כמובן רק מכוחו של נשיא הדור ואז "ביאת משיח נפעל".

שמוליק יוסי המפקדים

לסיירת 773 הכוכבים!

אין מה לומר, הקעמפ היה פשוט וואו! בהתחלה קצת פחדנו, לא ידענו איפה זה חדרה, איזה ילדים יש שם אבל עכשיו אנחנו יודעים שאין על ילדי חדרה בעולם!!!

בוא נראה מי זוכר מי אמר ומתי: "אני הגנרל, המרכז, אבא שלכם וגם אמא שלכם". "773 מובילים תמיד בראש". "מי שלא שותה בפה שותה בווריד". "מי רוצה פחית פנטה?! "לא לגעת בממטרות"

מתגעגעים (אולי ניפגש..)

המפקדים נח ועילי

למענדי (4X) שמוליק, יגן, שניאור, ואיתמר, סיירת 774 היקרים!

האמת היא שלהיות מפקדים בכזו סיירת זו גאוה, היו לנו שבועיים מהנים ביחד וקשה לשכוח אתכם. אל תשכחו שיש לכם שליחות בחדרה והסביבה תראו לכולם מי זו סיירת 774 - מלאים באנרגיות חסידיות. בקיצור חיילים של הרבי!

מתגעגעים מאוד, המפקדים יוסי ורובי

לסיירת הקטנה ביותר (ששה במספר) שלום!

גם לאחר חודשיים מלאים בחגים, אנו עדיין לא מצליחים לשכוח את הזכרונות מהקעמפ, ההמנונים (לפחות עשרה), הסיסמאות ללא קשר, ההגנה מפלישה לשטח שלנו על ידי חיילים שאינם מסיירת 775, וכמובן ההקשבה "המלאה" בזמן הלימודים. הייתם עשר!

דומעים ומתגעגעים, אלי ומענדי המפקדים

ג.ב. נשאר לנו במבה לעת צרה...

לסיירת 776 (במים ובאש) היקרים!

עבר כבר זמן מאז הקעמפ ואנחנו נזכרים בתקופה הזאת, איך למדנו ביחד (גם כאשר היה חושך בכיתה...)

התפללנו ביחד. ראינו את המאמץ המיוחד שלכם בתפילה כיאה לילדים שעושים השנה בר מצוה! נהיגו ביחד בפעילויות, בטיולים. לא מסוגלים לשכוח את כל זה. אנו רוצים לאחל לכם שתנצלו את החיות שבכל אחד ואחד מכם רק לדברים טובים, שתגדלו להיות חסידים יראי שמים ולמדנים מתוך התקשרות לרבי!

מענדי, רם, יונתן, מענדי, שניאור, שי-אל, שמוליק, מענדי, יהודה, יוסף יצחק, אדיר, יהלי הייתם תותחים אין כמוכם!

מתגעגעים, המפקדים חיים ומנחם

סיפור חסידי

החורף היכה בחוזקה בעיירה הקטנה. שלג כבד ירד וכיסה את גגות הבתים בלבן. תושבי העיירה בחרו לשהות בביתם ולשפשף את ידם למול התנור, אך את קבוצת התלמידים שישבה בבית הקטן זה כלל לא העסיק, הם ישבו עם הספרים פתוחים למולם והאזינו ברוב קשב לרבם.

עוזר היה למלמד, ישראל שמו, היה זה הבעל שם טוב לפני שהתגלה לעולם כצדיק. הוא היה מופקד על התלמידים לעזור למי שלא יודע או לא מוצא היכן אוחזים.

הבית הקטן שכן בסמיכות אך מחוץ לעיירה הרועשת, שדעתם של הילדים לא תוסח על ידי רעשים שונים ותפריע להם בלימודם. בין הבית לעיירה הפריד יער, עצים גבוהים ושיחי פרא גדלו בו אך הילדים היו עוברים בו מדי יום ביומו בדרכם ללימודים.

יום אחד אחד מהתלמידים לא הגיע לכיתה, שעה עברה עד שנשמעו דפיקות חלושות על דלת הבית בו הם למדו, התלמיד עמד שם, חיוור ומבוהל. ישראל מיד הכניס את התלמיד, תלה לו את המעיל שכוסה בשלג ואף הגיש לו כוס מים, התלמיד ברח, שתה נרגע מעט והתיישב ליד חבריו.

"מדוע איחרת?", שאל הרב. "בדרכי לכאן ביער", סיפר התלמיד. "ראיתי למולי זאב גדול. ברחתי במהירות מהיער ובאתי לכאן בדרך ארוכה יותר מסביב ליער."

כל התלמידים הוכו בפחד, הרי היער הוא מקום המעבר שלהם למקום הלימוד וכי מה יעשו עכשיו? ראה ישראל את פחדם הגדול מהזאב והחליט לעשות מעשה.

בסיום הלימודים אסף את כל התלמידים לקח בידו מקל גדול ויצא עימם אל היער. התלמידים הסתכלו בחשש לכל כיוון ורק ישראל שהלך בראש עמד זקוף ולא היה נראה שחושש מדבר.

ובלב היער מבין שיחים הגיח מולם הזאב, הילדים צעקו בחרדה למראהו המאיים, אך ישראל לא צעק ולא פחד, הוא הרים את המקל הגדול והכה את הזאב בראשו. כולם היו המומים למראה הזאב המוטל ארצה ללא רוח חיים, וישראל העוזר של רבם עומד כאילו לא קרה כלום ומביט בהם בחיוך.

'אל תראו תלמידים חביבים, לעולם זיכרו שה' הוא הבורא והוא יודע ורואה מה שקורה פה בעולם ואם משהו קורה לטוב ולרע זה מאיתו יתברך. אל תפחדו משום דבר רק מה' אחד'.

קצת

אתה

א	מ	ת	ט	ק	ו	ט	פ	א	ר	פ	ק	ש	ד	כ	ג	ס	ע	ז	י
ז	פ	צ	א	ר	ל	א	ב	ת	ב	ל	צ	א	י	ב	מ	מ	ש	א	ל
ג	ו	מ	כ	א	ח	ת	ו	ב	ל	ל	כ	ו	ק	ת	ל	נ	ה	ה	ח
נ	ט	פ	ב	ט	ט	ו	ב	י	מ	צ	ג	י	נ	ר	ח	י	נ	י	י
י	א	ב	כ	ו	י	ס	י	ש	ת	ל	ח	צ	י	ש	מ	צ	מ	ע	ע
ש	ר	ה	ע	ע	פ	פ	א	ג	ת	ו	ו	פ	ר	ק	פ	ת	ח	צ	ג
ר	ק	ב	י	ש	כ	ת	ר	ק	ס	ח	ס	צ	י	ל	א	ה	פ	ת	כ
א	ד	ג	ח	ת	ד	ה	ק	ד	א	מ	ה	פ	ב	א	ו	ת	י	ק	ש
ל	כ	ס	ל	פ	ש	צ	ש	ב	ב	נ	ק	ע	מ	פ	א	ק	ש	נ	ו
ח	ג	ז	פ	י	ה	מ	ב	ר	ו	י	ג	נ	ק	י	י	ש	נ	ר	נ
ד	ש	ל	ו	ל	כ	נ	ה	ו	ו	ט	י	ח	ת	א	ט	ר	ו	פ	ב
ר	ת	א	ט	ה	ו	ב	מ	ו	א	ה	ז	מ	ו	ב	ג	ו	נ	ט	ש
ה	צ	ח	א	ד	נ	ג	צ	ז	ב	ע	ב	א	ר	כ	נ	ת	י	ט	ג
ד	מ	ג	ר	ג	ח	ס	ת	צ	ס	א	א	ו	ה	נ	י	ח	ג	ו	כ
א	נ	י	ק	כ	פ	ז	ל	ב	ז	ל	ב	ה	ד	ס	א	י	ב	נ	ע
ר	א	ל	ע	ב	ע	ד	י	ק	ע	ר	י	ש	ר	א	ל	ע	ר	י	י
ק	ה	ע	ש	ע	ר	מ	ט	כ	ל	כ	ת	מ	ע	ט	א	כ	ס	א	ח
ת	ס	ב	ד	ח	ל	ז	ח	א	ט	ק	ת	ת	צ	מ	נ	ג	ב	ט	ל
צ	ז	כ	ג	ל	ת	ב	י	צ	ת	ה	ז	ה	ב	י	א	ש	ק	ו	פ
מ	נ	ה	ב	ס	ז	ל	ר	ד	ח	י	ע	כ	ג	ש	א	פ	ו	ט	ק

תרמילון:

פנטטונים, תורה, תפילה, מלחמת התקשרות, רמטכל, גן ישראל
 חדרה, ביצת הזהב, אליצפצף, קעמפאקשן, א לעבעדיקער ישראל

